

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Mint mesében

*Győzelmek nélkül éltem,
vonulás vissza máig hóba,
bűnre bűn vereségem,
asszonyom közös Európa.*

*Csurog le alkonyi ég,
követ is elönt romantika,
tócsa hullámszik, elég,
szélben idegen harmonika.*

*Torkomban kamasz metrum,
de útjaim fájó visszerek,
örököm testamentum,
bérelem időm és fizetek.*

*Nem nőtt fel nemzedékem,
villanyfényben s napon őszülök,
költő vagyok, megértem,
azonosnak lennem különös.*

*Öröklétem mint semmi,
emberre téve Isten terhe,
nyers fára festve lenni:
ikonarcom másnap levebbe.*

*Széthullott mind családom,
Tisza ölelt, mégis szomjaztam,
öledbe szomjúságom
öltem: maghasadás hasadban.*

*Ötvenkét éve élek,
sokallják, akár kevesellik,
huszonhét éve véled –
tudom, nem ér az idő semmit.*

*Most hársfákon, kazlakon
sárga fönt a Hold, lusta macska,
képzelem csak s láthatom,
felleggel játszik csillag-mancsa.*

*Ténfergek, mint mesében,
nyár van, mégis én hóba lépek,
miféle sors ez, szégyen,
jönni a télből s menni télnek.*

*Versemben aranyodom,
öregszem, szemem hasadozik,
fa lombja udvaromon
hull arcom s nézem hónapokig.*

PAPP GYÖRGY: NÉPZENÉSZEK